

Sygnatura akt VIII C 1661/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 07-07-2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kurdziel

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 07-07-2015 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa B. K.

przeciwko Spółce Akcyjnej (...) z siedzibą we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Spółki Akcyjnej (...) z siedzibą we W. na rzecz powódki B. K. kwotę 899 zł (osiemset dziewięćdziesiąt dziewięć zł) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od tej kwoty od dnia 9 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 303,70 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1661/14

UZASADNIENIE

Powódka B. K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwoty 899 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 9 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie podała, że w dniu 16 października 2011 r. nabyła w sklepie strony pozwanej obuwie damskie - kozaki zimowe - za cenę 899 zł, a w dniu 25 kwietnia 2013 r. złożyła reklamację zakupionego towaru, gdyż ujawniła się w nich wada w postaci rozklejenia warstw podeszwy, odklejenia dolnej części podeszwy i podeszwy od cholewki w obu butach. Powódka podniosła, że zażądała naprawy lub wymiany obuwia na nowe. Strona pozwana odmówiła uznania reklamacji wskazując, że usterki są wynikiem zmian użytkowych wynikających z warunków i sposobu użytkowania. Pomimo odwołania od decyzji strony pozwanej i ponownego złożenia reklamacji, ta w dalszym ciągu jej nie uznała, stąd pismem z dnia 1 sierpnia 2013 r. powódka odstąpiła od umowy sprzedaży i wezwała stronę pozwaną do zwrotu równowartości ceny.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniosła, iż nie uznała reklamacji z uwagi na to, iż przyczyną wystąpienia usterek były uszkodzenia mechaniczne. Nadto strona pozwana wskazała na rozkład ciężaru dowodu w sytuacji, gdy przyczyna reklamacji ujawniła się po upływie półrocznego okresu od dnia wydania rzeczy kupującemu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 października 2011 r. powódka B. K. nabyła obuwie damskie, zimowe w sklepie strony pozwanej (...) S.A. we W., za cenę 899 zł.

Bezsporne

W dniu 25 kwietnia 2013 r. powódka zgłosiła niezgodność towaru z umową, wskazując na rozklejenia warstw podeszwy, odklejenia dolnej części podeszwy i podeszwy od cholewki w obu butach. Powódka zażądała naprawy towaru.

Dowód : - zgłoszenie reklamacyjne nr 38 z dnia 25 kwietnia 2013 r., k. 11-12,

- pisma powódki, k. 14, 16.

Stwierdzając istnienie wskazanych przez powódkę wad obuwia, strona pozwana nie uznała reklamacji, wskazując, że są to usterki wynikające z warunków i sposobu eksploatacji spowodowane z winy użytkownika oraz poinformowała, że towar nie zostanie naprawiony.

Dowód : - pismo strony pozwanej z dnia 8 maja 2013 r., 22 maja 2013 r., k. 9, 15.

W dniu 1 sierpnia 2013 r. powódka złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy i zażądała zwrotu uiszczonej ceny.

Dowód : - pismo powódki z dnia 1 sierpnia 2013 r. wraz z potwierdzeniem odebrania przez stronę pozwaną, k. 6-8.

Obuwie było używane przez powódkę prawidłowo, zgodnie z przeznaczeniem i w warunkach do jakich obuwie tego rodzaju powinno być przystosowane. Obuwie w chwili wydania do użytkowania było obciążone wadą wykonawczą w zakresie klejenia podeszwy z otokiem i podeszwy z cholewką. Załączek tej wady tkwił już w obuwiu nowym, natomiast wada o większych rozmiarach ujawniła się w okresie późniejszym, lecz przed upływem okresu odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu niezgodności z umową w chwili wydania. Warunki użytkowania obuwia nie miały wpływu na powstanie wady.

Dowód : - opinia biegłego w dziedzinie jakości obuwia inż. M. G., k. 90-91.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione i jako takie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezspornym w sprawie było, iż powódka B. K. zakupiła w sklepie należącym do strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. zimowe kozaki za cenę 899 zł. Również okoliczność, iż strona pozwana odmówiła wymiany, bądź naprawy przedmiotowego obuwia nie pozostawała między stronami sporna.

Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy uszkodzenie przedmiotowego obuwia polegające na rozklejeniu warstw podeszwy, odklejeniu dolnej części podeszwy i podeszwy od cholewki w obu butach, spowodowane zostało niewłaściwym użytkowaniem przez powódkę, czy też wada ta tkwiła w nich już w dacie zakupu. Skutkiem powyższego jest rozważenie, czy odstąpienie przez powódkę od przedmiotowej umowy sprzedaży należało uznać za skuteczne.

Mając na uwadze, że umowa łącząca strony zawarta została 16 października 2011 r., roszczenie powódki znajdowało oparcie w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002, nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Art. 1 ust. 1 cyt. ustawy stanowi, iż ma ona zastosowanie do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny). Niewątpliwie zakupione przez powódkę buty są towarem konsumpcyjnym, nabytym w celu niezwiązanym z jej działalnością zawodową, czy też gospodarczą.

Z mocy przepisu art. 4 ust. 1 powołanej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. W niniejszej sprawie uszkodzenie obuwia, na które powoływała się powódka ujawniły się po upływie sześciu miesięcy od wydania powódce towaru. Zatem domniemanie wynikające z art. 4 ust. 1 zd. 2 nie obowiązywało. Tym samym na powódce spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności, że niezgodność towaru z umową istniała już w dacie jego wydania. Powódka wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na tę okoliczność i Sąd ten dowód dopuścił. Mając na uwadze całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności pisemną opinię biegłego sądowego, Sąd doszedł do przekonania, iż roszczenie powódki w całości zasługiwało na uwzględnienie nie podzielając tym samym zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną.

Za chybiony należało uznać przede wszystkim zarzut, jakoby pęknięcie podeszwy spowodowane było niewłaściwym użytkowaniem obuwia przez powódkę. Wada podeszwy ujawniona w obu butach miała bowiem charakter produkcyjny, natomiast rozklejenie ujawniło się dopiero w późniejszym okresie używania, lecz przed upływem granicznego terminu odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu niezgodności towaru z umową. Biegły jednoznacznie wykluczył, ażeby przyczyną takiego stanu rzeczy było niezgodne z przeznaczeniem oddziaływanie na obuwie przez powódkę, w tym brak było śladów otarcia lub oddziaływania innych czynników mechanicznych. Podkreślił, że znamionym jest, że odklejenia w obu butach są niemal identyczne i występują w identycznych miejscach.

Wskazać przy tym należy, iż Sąd nie znalazł podstaw, ażeby odmówić wiarygodności i mocy dowodowej przedmiotowej opinii. Wnioski wysunięte przez biegłego są, w ocenie Sądu, spójne i logiczne oraz w sposób wyczerpujący wyjaśniają wątpliwe do tej pory kwestie, a nadto- jako poparte rzeczowymi argumentami- Sąd uznał je za słuszne. Biegły jest bowiem wysokiej klasy specjalistą z zakresu jakości i konstrukcji obuwia i w sposób niezwykle szczegółowy i fachowy odniósł się do postawionych w zleceniu opinii pytań.

Mając na uwadze, iż strona pozwana nie złożyła żadnych innych wniosków dowodowych, które mogłyby potwierdzić zasadność jej zarzutów, Sąd uznał, iż odpowiada ona za ujawnioną w obuwiu powódki niezgodność towaru z umową.

Z mocy powołanej ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem dwóch lat od wydania tego towaru kupującemu (art. 10 ust 1 zd. 1 cyt. ustawy). Termin ten został zachowany przez powódkę, ponieważ zgłosiła stronie pozwanej niezgodność towaru z umową pismem reklamacyjnym z dnia 25 kwietnia 2013 r., a więc po około półtora roku od zakupu obuwia.

Uprawnienia konsumenta w razie niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową przewidziane są w art. 8 cyt. ustawy. Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów (ust. 1). Jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy (ust. 4). W niniejszej sprawie sprzedawca kategorycznie odmówił uwzględnienia reklamacji wskazując na wyłączną winę powódki, która rzekomo użytkowała obuwie w sposób niezgodny z jego przeznaczeniem. W konsekwencji zrodziło to po stronie powódki prawo do odstąpienia od umowy, a stanowisko strony pozwanej w tym zakresie nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Oświadczenie o odstąpieniu powódka złożyła w piśmie z dnia 1 sierpnia 2013 r. Powyższą okoliczność potwierdza poświadczenie pracownika strony pozwanej, że otrzymał dokument w powyższej dacie. Ponadto w piśmie tym powódka zażądała zwrotu kwoty 899 zł stanowiącego równowartość zakupionego obuwia. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że powódka, wobec ujawnienia się wad, które przekreślały z jej punktu widzenia funkcjonalny sens zawartej umowy, jednoznacznie wyraziła wolę odstąpienia od niej a zarazem uwolnienia się od jej skutków.

Skuteczne wykonanie prawa odstąpienia od umowy z powodu wad rzeczy sprzedanej rodzi po myśli art. 560 § 2 k.c. powinność obu stron zwrotu otrzymanych świadczeń według przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej. W związku z tym ma zastosowanie przede wszystkim art. 494 k.c., według którego strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy; może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. Tym samym wraz ze skutecznym odstąpieniem przez powódkę od umowy, po jej stronie powstało uprawnienie do żądania zwrotu uiszczonej ceny, po stronie pozwanej zaś obowiązek zadośćuczynienia temu żądaniu. Tym samym powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie zapłaty kwoty 899 zł.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł na treści art. 481 k.c., z którego wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził odsetki ustawowe od żądanej kwoty zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 9 sierpnia 2013 r.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie I. wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2).

Mając na uwadze, iż powódka wygrała niniejszą sprawę w całości, Sąd, zgodnie z dyspozycją cytowanych wyżej przepisów, zasądził od strony pozwanej na jej rzecz całość poniesionych przez nią kosztów procesu, zgodnie ze spisem kosztów z dnia 8 czerwca 2015 r., w wysokości 303,70 zł, na które składały się: kwota 30 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 30 zł opłaty od zażalenia, kwota 22,90 zł kosztów wysłania korespondencji i obuwia oraz kwota 220,80 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzoną pisemną opinię w niniejszej sprawie.